

(Kort bemærkning).

Erik Larsen (V):

Ja, jeg burde have afsluttet mit indlæg med at meddele, at CD heller ikke kan støtte det fremsatte forslag.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Efter at vi således har hørt fra den fraværende fru Yvonne Herløv Andersen, er det hr. Anders Samuelsen.

Anders Samuelsen (RV):

I Det Radikale Venstre kan vi godt forstå baggrunden for dette forslag. Vi vil også meget gerne af med ventelisterne til daginstitutionspladser.

Det er en vigtig målsætning for regeringen, at kommunerne lever op til pasningsgarantien. Derfor har regeringen jo netop også prioriteret kommunernes økonomiske muligheder for at opfylde pasningsgarantien højt i statens aftaler med kommunerne. Og der er da også sket fremskridt på den front; i mange kommuner har man i dag en pasningsgaranti i en eller anden form. Men der er også mange steder, hvor man ikke har det.

Men man skal passe på ikke at blande forskellige formål sammen, og det er det, jeg mener Enhedslisten gør sig skyldig i i dette tilfælde. Formålet med børnepasningsloven er at give forældre mulighed for at få mere tid sammen med deres børn; det er ikke dens formål at nedbringe ventelisterne.

Samtidig er der grænser for, hvor stor vækst vi kan tillade os i de offentlige udgifter, og Det Radikale Venstre mener derfor ikke, at forslaget er realistisk. Vi har simpelt hen ikke råd til at udbygge orlovsordninger i det omfang, der her foreslås.

På den baggrund skal jeg afvise forslaget.

Tom Behnke (FP):

Der er jo ingen tvivl om, at forslaget her, som er fremsat af Enhedslisten, er et forslag, hvor Enhedslisten helt tydeligt har set, hvordan tingene hænger sammen. Og jeg kan godt forstå, at Enhedslisten fremsætter forslaget, for når vi har et flertal i Folketinget, som siger, at der skal være en pasningsgaranti, og at alle skal kunne få passet deres børn, og når hele vores samfund er indrettet på, at begge forældre skal være på arbejdsmarkedet, og at alle mennesker i Danmark skal aflevere deres børn og lade dem passe af det offentlige, så kan jeg godt forstå, at

man lige præcis her siger fra Enhedslistens side: Jamen i de tilfælde, hvor det ikke kan lade sig gøre, og hvor forældrene så er nødt til at frasige sig deres arbejde, fordi de ikke kan få passet deres børn, må det være et krav, at de til gengæld får en økonomisk kompensation.

Det er logisk set. Det, man kan undre sig over, er, at regeringen ikke støtter det, og man kan undre sig over, at flertallet i Folketinget ikke støtter forslaget her. Det forundrer mig meget, og det forundrer formentlig også Enhedslisten. Men det må jo stå for de partiers regning, som mener, at samfundet skal være skruet sammen på den måde. I Fremskridtspartiet ser vi helt anderledes på det her.

I Fremskridtspartiet har vi en helt anden indfaldsvinkel. Vi mener ikke, at det specielt er et must, at alle skal arbejde så meget for både at kunne betale skat og have penge til sig selv bagefter, at de er tvunget til at aflevere deres børn i nogle institutioner hver eneste dag.

Vi synes ikke, det er sundt, at det er sådan i et samfund som det danske, at de personer, som børnene er mindst sammen med, er børnene egne forældre. Det synes vi ikke er sundt, specielt ikke i de første leveår. Tværtimod er der noget, der tyder på, at det faktisk er usundt for børnene, at de hver eneste dag skal afleveres i en institution. Og jo yngre de er, jo værre er det.

Derfor er vi slet ikke enige i filosofien bag Enhedslistens forslag, og derfor er vi selvfølgelig heller ikke enige i forslaget og konklusionen.

Det, der er sagen, er jo, at vi i Fremskridtspartiet har den opfattelse, at samfundet burde indrettes sådan, at forældrene i højere grad havde mulighed for selv at tilrettelægge deres liv og selv bestemme, om både moderen og faderen ville være på arbejdsmarkedet eller kun den ene af dem eller måske på halv tid, altså at man økonomisk havde mulighed for at vælge, hvor meget man ville være på arbejdsmarkedet, og at man økonomisk havde mulighed for at vælge, om man ville lade sine børn passe, og i givet fald, om de skulle passes offentligt eller privat og på deltid eller på fuld tid.

Men alle de valgmuligheder eksisterer ikke i dagens samfund. For i dette socialdemokratiske, planøkonomiske samfund har vi skåret det så hårdt til, at hvis man vil have del i velfærden her, skal man underkaste sig de spilleregler, der er.

Det er også det, der hedder en velfærdsstat, og den er vi i Fremskridtspartiet dybest set